

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΟΜΗΡΟΣ

1

τὸν ρ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμυγγι λιγείη,
καλῇ δαυδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν
τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσσας·
τῇ ὄγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶειδε δ' ἄρα κλέα ἀν-
δρῶν.

(I 186—9. Δὲς καὶ ΤΑΡΙΑ 2, τὰ παλλικάρια,
Δημοτικά, 15)

2

Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον θυμὸν
ἀπύρρα,
κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίανε δέ μιν μέλαν
ῥόδον.
Τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλνυς τε καὶ ἰχθύες ἀμφε-
πένοντο,
δῆμον ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.

(Φ 201—4. Δὲς καὶ ΤΑΡΙΑ 5, ὁ Ξενιτεμένος,
Δημοτικά, 3)

3

«κλῦθι, ἄναξ, ὅτις ἐσσί· πολὺλλιστον δὲ σ' ἰ-
κάνω,
φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
αἰδοῖος μὲν τ' ἐστί καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἀνδρῶν ὅς τις ἱκνται ἄλωμενος, ὥς καὶ ἐγὼ
νῦν
σὸν τε ῥόον σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μο-
γῆσας.
ἀλλ' ἐλέαιρε, ἄναξ· ἱκέτης δέ τοι εὐχομαι
εἶναι».
ὥς φαθ' ὁ δ' αὐτίκα ποῦσεν ἐὼν ῥόον, ἔσχε
δὲ κύμα,
πρόσθε δὲ οἱ ποίησε γαλήνην...

(Ε 445—52. Δὲς καὶ τὸ Δημοτικό στὸ τέλος
τῆς Ἀνθολογίας)

ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑΝ — Α'

Δήμητρο' ἤκυμον σεμνήν θεὰν ἄροχ' αἰδεῖν,
αὐτὴν ἥδε θύγατρα τανύσφυρον ἦν Ἀιδωνεύς
ἥραξεν, δῶκεν δὲ βαρύκτυπος εὐρύοπα Ζεὺς,
νόσφιν Δήμητρος χρυσάορον ἀγλαοκάρπου
παῖδουσαν κούρησιν σὺν Ὠκεανοῦ βαθυκόλποις,
ἄνθεα τ' αἰνυμένην ῥόδα καὶ κρόκον ἥδ' ἱα καλὰ
λεμῶνα ἄμ' μαλακὸν καὶ ἀγαλλίδας ἥδ' ὑά-
κινθον

νάρκισσόν θ', ὃν φῦσε δόλον καλυκώπιδι κούρη
Γαῖα Διὸς βουλῇσι χαριζομένη πολυδέκτη
θαυμαστὸν γανῶντα, σέβας τότε πᾶσιν ἰδέσθαι
ἀθανάτοισι τε θεοῖς ἥδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις·
τοῦ καὶ ἀπὸ οἴζης ἑκατὸν κάρα ἐξεπερφόκει,
κῶς ᾗδιστ' ὁδμή, πᾶς δ' οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθε

γαῖα τε πᾶς ἐγέλασσε καὶ ἄλμυρον ὁδμὰ θα-
λάσσης.

ἡ δ' ἄρα θαμβήσας ὠρέξατο χερσὶν ἄμ' ἄμφω
καλὸν ἄθρομα λαβεῖν· χάνε δὲ χθὼν εὐρύαγυα
Νόσιον ἄμ' πεδίον τῇ ὄρουσεν ἄναξ πολυδέγμων
ἱπποῖς ἀθανάτοισι Κρόνον πολυώνυμος υἱός.
ἀρπάξας δ' ἀέκουσαν ἐπὶ χρυσοῖσιν ὄχουσιν
ἦγ' ὀλοφυρομένην· ἰάχρησε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ
κεκλωμένη πατέρα Κρονίδην ὑπᾶτον καὶ ἄρι-
στον.

οὐδὲ τις ἀθανάτων οὐδὲ θνητῶν ἀνθρώπων
ἤκουσεν φωνῆς, οὐδ' ἀγλαοκάρποι ἑλαῖαι,
εἰ μὴ Περσάοι θυγάτηρ ἄταλά φρονέουσα
ἄιεν ἐξ ἄντρου Ἑκάτη λιπαροκρήδεμνος,
Ἡέλιός τε ἄναξ Ἵππεριονος ἀγλαὸς υἱός,
κούρης κεκλωμένης πατέρα Κρονίδην...

(1—27)

ἤχησαν δ' ὀρέων κορυφαὶ καὶ βένθεα πόντου
φωνῇ ὑπ' ἀθανάτη, τῆς δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.
ὁξὺ δὲ μιν κραδίην ἄχος ἔλλαβεν, ἀμφὶ δὲ χαί-
ταις

ἀμβροσίαις κρήδεμνα δαΐζετο χερσὶ φίλῃσι,
κύνανεν δὲ κάλυμμα, κατ' ἀμφοτέρων βάλετ'
ὦμον,

σεύατο δ' ὥς τ' οἰωνὸς ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ ὑ-
γρῇν

μαιομένην τῇ δ' οὐ τις ἐτήτυμα μυθήσασθαι
ἤθελεν οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
οὐτ' οἰωνῶν τις τῇ ἐτήτυμος ἄγγελος ἦλθεν.
ἐννήμαρ μὲν ἔπειτα κατὰ χθόνα πότνια Δηῶ
στρωφᾷτ' αἰθόμενας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔ-
χουσα,

οὐδὲ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἡδυπότοιο
πάσσαι ἀκηχεμένη, οὐδὲ χροά βάλλετο λου-
τροῖς.

ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ οἱ ἐπῆλυθε φαινολῆς Ἡῶς
ἦντετὸ οἱ Ἑκάτη σέλας ἐν χεῖρεσσιν ἔχουσα...

(38—52)

...ἀλλ' ὅκα σὺν αὐτῇ

ἦἱξ' αἰθόμενας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχουσα.

(60—1)

Ἡελί· αἰδεσσαί με θεὰν σὺ περ, εἰποτε δὴ σευ
ἦ ἔπει ἡ ἔργω κραδίην καὶ θυμὸν ἱῆνα.

κούρη τὴν ἔτεκον γλυκερὸν θάλας εἶδὲ κυδρὴν
τῆς ἀδινῆν ὅπ' ἄκουσα δι' αἰθέρος ἀτρυγέτιοι
ὥς τε βιαζομένης, ἀτὰρ οὐκ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν.
ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πᾶσαν ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ
πόντον

αἰθέρος ἐκ δίης καταδέρκεαι ἀκτίνεσσι,
νήμερτέως μοι ἔνισπε φίλον τέκος εἶπον ὅπως
ὅς τις νόσφιν ἐμεῖο λαβὼν ἀέκουσαν ἀνάγκη
οἴχεται ἢ ἐθεὼν ἢ καὶ θνητῶν ἀνθρώπων.

Ὡς φάτο· τὴν δ' Ἵππεριονίδης ἡμιβέτο μῦθω·
Ρεῖης ἡκόμου θυγάτηρ Δήμητρο' ἄνασσα
εὐδῆσεις· δὴ γὰρ μέγα ἄζομαι ἥδ' ἐλεαῖον
ἀχνυμένην περὶ παιδί τανυσφύρω· οὐδὲ τις ἄλ-
λος

αἴτιος ἀθανάτων εἰ μὴ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
ὅς μιν ἔδωκε· Ἀἰδῇ θαλερῇν κεκλησθαι ἀκούειν